Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste P. P. Pratt,

afholdt i Conferencen i Store Saltsøstad den 7de April 1853.

Forbindelsen med Aandeverdenen.

(Fra „Journal of Discourses.")

(Fortsat fra Side 181.)

Dersom den saaledes begunstigede Røver er vedbleven at forbedre sig, venter han uden tvivl i Haab om, at Tegnet, Lyden af den næste Basun, skal kalde ham frem fra Aandeverdenen for igjen at indtræde i det legemlige Tabernakel og stige opad til en høiere Grad af Lyksalighed. Jesus Christus derimod forlod Aandeverdenen den tredie Dag og iførte sig igjen sit kjødelige Tabernakel, i hvilket han opfoer og blev kronet ved Faderens høire Haand. Jesus Christus og Røveren paa Korset have altsaa ikke været tilsammen i eet Rige, eller paa det samme Sted, i disse atten hundrede Aar; heller ikke have vi noget Beviis for, at de have seet hinanden i denne Tid.

At sige, at Jesus Christus opholder sig i Aandeverdenen hos dem, hvis Legemer ere døde, vilde ikke være Sandhed. Han er ikke der, men var blot der indtil den tredie Dag. Derpaa gik han tilbage til sit Tabernakel og tjenstgjorde i sit Embede blandt sine Tilhængere i fyrgetyve Dage, og han spiste, drak, samtalede, prædikede, beviste af Skrifterne, bemyndigede, befalede, velsignede, osv. Hvorfor gjorde han dette? Fordi ham var given al Magt i Himmelen og paa Jorden, derfor havde han Myndighed til alt dette.

Foranførte faaer være nok angaaende det mærkelige Spørgsmaal, der saa mange tusinde Gange er bleven fremsat af vore christne Venner i deres overvættes Omhyggelighed for dem, som lig Røveren, døe i deres Synder, eller uden Daab og de andre Evangeliets Ordinancer.

Det Spørgsmaal opstaaer naturligen: Høre Alle Evangeliet, saasnart de komme

i Aandeverdenen, dersom de ere døde uden Kundskab om samme? For at forklare dette, lader os betragte Guds Handlemaade med Menneskene i denne Verden. „Hvad kunne vi dømme om, uden hvad vi kjende." Vi kjende og forstaae de Ting, der tilhøre denne Verden, til en vis Grad, fordi de ere synlige, og vi kunne iagttage dem dagligen. Høre Alle Evangeliet i denne Verden, saasnart de ere skikkede til at forstaae? Nei, i Sandhed, der ere kun sammenligningsviis meget Faa, som have hørt det.

Spørg de stakkels Lamaniter, som tilligemed deres Forfædre for dem have beboet disse Bjerge i tusinde Aar, om de nogensinde have hørt Evangeliet, og de ville sige: „Nei." Og hvorfor ikke? Prædikes det ikke paa Jorden? Jo sandeligen, men Jorden er stor, og Omstændighederne ere langt forskjellige iblandt dens forskjellige Beboere. Da Jøderne engang vare tilbudte Evangeliet tilligemed dets Apostelskab, Kræfter og Velsignelser, forkastede de det som et Folk, og af den Grund blev det taget fra dem, og saaledes ere mange Generationer af dem blevne fødte, og ere døde uden Kundskab om samme. Saaledes er det med Hedningerne og saaledes med Lamaniterne. Gud har anseet det for rigtigt at tilbyde Evangeliet med dets Præstedømme og Kræfter til forskjellige Tider og i forskjellige Lande, men det er ofte blevet forkastet og derfor borttaget fra Jorden. Følgen er, at Slægter gjennem mange Menneskealdere ere komne og gangne bort i Uvidenhed om dets Grundsætninger og de herlige Forhaabninger, de indgyde.

Altsaa, disse Velsignelser vilde været vedblevne paa Jorden og nydte i enhver Tidsalder og iblandt alle Nationer, dersom det ikke havde været for Misbrugen af Menneskenes Handlefrihed. De vælge deres egne Regjeringsformer, Love, Institutioner, Religioner, Regenter og Præster, istedetfor at lade sig styre og lede af Herrens udvalgte Redskaber, som ere beskikkede til at undervise og regjere dem.

Men hvorledes ere de stillede, der ere i Aandeverdenen? Dersom vi slutte analogisk, komme vi paa eengang til den Slutning, at Tingene existere der efter det samme Mønster. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at der jo ere Aander der, som have været der i tusinde Aar, hvilke, dersom vi kunde tale med dem Ansigt til Ansigt, vilde befindes at være ligesaa uvidende om Sandheden, Ordinanceerne, Kræfterne, Noglerne, Præstedømmet, Opstandelsen og det evige Liv for Legemet, eller i Korthed, ligesaa uvidende om Evangeliets Fylde med dets Forhaabninger og Trøst, som Paven i Rom, Biskoppen i Canterbury, eller som Høvdingerne for Utahs Indianerstammer ere.

Og hvorfor denne Uvidenhed i Aandeverdenen? Fordi en Deel af dens Beboere ere fundne uværdige til Evangeliets Trøst indtil Tidens Fylde, indtil de have udstaaet Helvedes Qvaler i Mørkhedens Hule eller de Fordømtes Fængsel midt iblandt stridende Dæmoner og ondskabsfulde og løgnagtige Aander.

Som paa Jorden, saaledes ogsaa i Aandeverdenen. Ingen kan modtage Evangeliets Velsignelser, forend dets Nogler ere omdreiede, og Evangeliet aabnet ved dem, der ere iklædte med Myndighed, til hvilket Alt der er en Tid ifølge de vise Uddelinger af Retfærdighed og Barmhjertighed.

Det var mange, mange Aarhundreder, førend Jesus levede i Kjødet, at en heel Generation med Undtagelse af otte Sjæle blev udryddet ved Floden. Hvor blev der af dem? Jeg kjender ikke nøiagtigt hele deres Historie i Aandeverdenen; men dette kan jeg vide: De have hørt Evangeliet fra en korsfæstet Forløsers Læber, og have

det Privilegium at blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet. Dersom Evangeliet er blevet forkyndt for disse Individer af Jesus Christus efter hans Død, er der Grund til at antage, at de have ventet hele denne Tid uden Kundskab om Evangeliet og uden dets Velsignelser.

Hvorlænge ventede de? I kunne regne efter hos Eder selv. De lange Aldere, de lange Hundreder og Tusinder af Aar, som vare imellem Syndfloden og Christi Død. O! hvilken Kjedsomhed, hvilken langsom Bevægelse af Tiden! hvilken længselsfuld Tid for Mennesker at være i Fordømmelse, Mørke, Uvidenhed og Haabløshed som Straf for deres Synder; thi de havde været fulde af Voldsomhed, medens de vare paa Jorden, og havde forkastet Noæ og Propheternes Prædiken, hvilke havde været for ham.

Imellem disse to Uddelinger, saa fjernt fra hinanden i Tiden, vare de overladte til at vente i Aandeverdenen uden Haab og uden Gud, og en lignende Skjæbne er vederfaret de stakkels Jøder, de elendige Lamaniter og mange Andre i Kjødet. Imellem de Forrige- og de Sidste-Dages Hellige og de Forrige- og de Sidste-Dages Apostlers Fuldmagt og Prædiken har der været en lang og sørgelig Mørkhedens Nat. Sytten og nogle og halvtredsindstyve Aarhundreder ere henrundne, i hvilke Generationer have levet uden Evangeliets Nøgler.

Er ikke dette Helvede nok, enten man er i Kjødet eller Aandeverdenen? Hvem kan forestille sig et større Helvede, end det, vi see lige for vore Øine i den stakkels elendige og nedværdigede Indianers og hans Forfædres Omstændigheder, siden Evangeliets Nøgler toges fra dem for omtrent femten hundrede Aar siden? De, som havde Evangeliet i de forrige Uddelinger og vare deelagtige i dets Aand, Kundskab og Kræfter — og da vendte sig bort og bleve Guds og hans Helliges Fjender, — de ondskabsfulde og haardnakkede Modstandere mod det, de vide at være Sandhed, have ingen Tilgivelse, hverken i denne eller i Aandernes Verden, hvilken er den næsttilkommende Tilværelse.

Saadanne Apostater søge i enhver Uddeling at bringe Ødelæggelse over de Uskyldige og at udgyde uskyldigt Blod eller samtykke deri. For Saadanne, jeg gjentager det, kjender jeg ingen Tilgivelse. Deres Børn, som ved en saadan Opførsel af Fædrene ere bragte i Uvidenhed og Elendighed for saa mange Aarhundreder og have levet uden Evangeliets Velsignelser, ville see ned paa saadanne Forfædre med blandede Følelser af Forfærdelse, Foragt, Bebreidelse og Medynk, som paa dem, der vare de Redskaber, som bragte deres Efterslægt i den dybeste Nød og Elendighed.

Tænk paa dem, der bleve udryddede af Vandfloden i Noæ Dage. Ventede de ikke en lang Tid i Fængslet? Henved to tusinde og fire hundrede Aar. O, hvilken en lang Tid at være fængslet! Hvad siger Du om at vente hundrede, et, to, tre eller fire tusinde Aar? Uden hvad? Uden den allerringeste Tanke eller det mindste Haab om en Opstandelse fra de Døde, uden nogen Lægedom for det sønderknuste Hjerte, uden nogen Befrielse fra Fangenskabet eller Opladelse af Fængslets Dør. Maatte de ikke vente? Jo, de maatte, indtil Christus døde i Kjødet.

Altsaa, hvad vilde Følgen have været, dersom de ved Noæ Prædiken havde omvendt sig, medens de vare i Kjødet? De vilde været døde i Haab om en herlig Opstandelse, vilde have nydt de Forløstes Samfund og levet i Lyksalighed i Aandeverdenen indtil Guds Søns Opstandelse. De vilde have modtaget deres Legemer og opfaret med ham midt iblandt Thro-

ner, Herredømmer og Kræfter i himmelske Steder.

Jeg vil antage, at der i Aandeverdenen er et Slags Aander af den laveste Klasse, bestaaende af Mordere, Røvere, Tyve, Hoerkarle, Drankere samt udannede og uvidende Individer osv., der ere i Fængslet eller Helvede, hvilke ere uden Haab, uden Gud, og som hidindtil have været uværdigede til Evangeliets Underviisning. Om saadanne Aander kunde samtale med Eder, vilde de ikke sige Eder Noget om Opstandelsen eller om nogen af Evangeliets Sandheder, thi de vide Intet derom. De vilde ikke sige Eder Noget om Himmelen eller Præstedømmet, thi under al deres Piinsel i Aandeverdenen have de aldrig nydt det Privilegium at modtage Underviisning af en hellig Præst. Om de skulde fortælle Eder al den Sandhed, de ere i Besiddelse af, vilde det ikke blive Meget

Tag en anden Klasse af Aander, der have været fromme, retfærdige Mennesker, for Exempel de oprigtige Qvækere, Presbyterianere eller andre Sekterere, der, endskjøndt de vare oprigtige og moralske, dog ikke havde det Privilegium at have Præstedømmet og Evangeliet iblandt sig, medens de vare i Kjødet. De troede paa Jesus Christus, men døde i Uvidenhed om hans Ordinanceer og havde ingen klare Begreber om hans Lære eller om Opstandelsen. De havde forventet at gaae til det Sted, som kaldes Himmelen, og at deres Dom der strax vilde blive bestemt. Antag, at de skulde komme tilbage med Frihed til at fortælle Alt, hvad de vide. Hvormegen Oplysning kunde vi faae af dem? De kunde blot underrette os om Tingenes Natur i den Verden, i hvilken de opholde sig; og den Verden kunde I ikke mere begribe ved deres Beskrivelse om den, end I kunne beskrive Farver for en Blindfødt eller Lyden for dem, der aldrig have hørt.

Hvad kunde I da faae fra dem? I vilde faae Sandhed og Vildfarelse i en blandet Forvirring. Alle deres Meddelelser vilde forraade den samme Mangel paa klare og logiske Begreber, samt sund Sands og Philosophi, som der vilde udmærke det samme Slags Aander i Kjødet.

Hvo iblandt dem, der ere i Aandeverdenen, er da beredt til at meddele Sandheden om Saliggjørelsens Plan, til at veilede Menneskene, til at give Raad, til at helbrede de Syge, meddele Trøst, Fryd og Glæde samt Haab om Udødelighed og et evigt Liv, grundet paa aabenbaret Sandhed?

Alle, der ere opstandne fra de Døde og iklædte Udødelighed, Alle, der ere opfarne hiinsides Himlene og blevne kronede som Konger og Præster, alle Saadanne ere vore Medtjenere og vore Brødre Propheternes, hvilke have Jesu Vidnesbyrd; alle Saadanne vente paa Guds Værk iblandt deres Afkom paa Jorden.

De kunne meddele os glade Tidender, dersom vi vare beredte til at samtale med dem. Hvilke ellers? Peter, Jakob, Joseph, Hyrum, Fader Smith, nogle eller alle af de gamle eller Nutidens Hellige, som have forladt dette Liv, — som ere beklædte med det evige Apostelskabs eller Præstedømmes Kræfter, — som ere gangne til Aandeverdenen, ikke for at sørge, men som frydefulde Sendebud, der bringe glade Tidender om den evige Sandhed til Aanderne i Fængslet, — kunde ikke disse lære os noget Godt? Jo, dersom de bleve tilladte at gjøre det.

Men antag, at alle Aander vare oprigtige og stræbte efter Sandhed, saa kan dog Ingen tale om Andet end, hvad han veed eller forstaaer, eller som er blevet aabenbaret for hans Forstand eller bragt indenfor Omraadet af hans Fornuft.

Dersom dette er Tilfældet, hvad ønske vi ved at staae i Forbindelse med den

evige Verden ved Syner, Engle eller tjenende Aander? Altsaa, dersom Nogen var syg, vilde han gjerne ønske at blive besøgt, trøstet eller helbredet af en Engel eller Aand. Dersom Nogen var i Fængsel, vilde han gjerne ønske, at en Engel eller Aand skulde besøge og trøste eller befrie ham. Den Skibbrudne vilde ønske at blive underviist om Maaden, hvorpaa han og hans Ulykkesfæller kunde undgaae den vaade Grav. I den yderste Hunger vilde et Brød, der bragtes af en Engel, ikke være uantageligt.

Dersom man var paa Reiser, og der laae Mordere og ventede paa ham paa en vis Vei, vilde en Engel være ham til Nytte ved at underrette ham om denne Omstændighed, saa at han kunde tage en anden Vei.

Dersom man var ude for at prædike Evangeliet, vilde en hellig Engel være til Nytte ved at underrette Folket i hans Nærhed om hans høie og hellige Kald, som Tilfældet var med Peter og Cornelius. Eller vilde I ikke synes godt om at have Engle rundt omkring Eder til at bevogte, veilede og raade Eder i ethvert Nødstilfælde?

De Hellige vilde synes godt om at gaae ind i et helligt Tempel og faae deres Præsident og hans Medhjælpere til at administrere for deres Døde. De elske deres Fædre, endskjøndt de engang næsten havde forglemt dem. Vore Fædre have forglemt at overgive os deres Slægtregister. De have ikke følt tilstrækkelig Interesse til at overlevere os deres Navne og Tiden og Stedet for deres Fødsel, og i mange Tilfælde have de heller ikke underrettet os om, naar og hvor vi selv ere fødte, eller hvo der vare vore Bedsteforældre og deres Forfædre. Hvoraf alt dette? Det er paa Grund af det Blindhedens Slør, som er kastet over Jorden, fordi der ingen sand Kirke har været, intet Præstedømme, ingen patriarkalsk Orden, intet helligt Sted til at gjemme eller opbevare Oldtidens hellige Arkiver, ingen Kundskab om de evige Slægtskabsled eller Evighedens gjensidige Interesser. Børnenes Hjerter ere blevne fjernede fra Fædrene, og Fædrenes Hjerter fra Børnene, indtil der kom En i Eliæ Aand og Kraft for at omdreie Nøglerne vedkommende disse Ting, aabne en Forbindelse mellem Verdenerne, og i vore Bryst antænde den evige Kjærligheds Gløde, hvilken har ligget skjult.

Antag, at vort Tempel var færdigt, og vi skulde gaae derind for at forrette for de Døde, saa kunde vi dog blot forrette for dem, hvis Navne vare os bekjendte, og disse ere forholdsviis kun faa; og hvorfor? Vi have aldrig havt Tid til nøie at betragte Himlene, det Forbigangne eller Fremtiden, saa beskjæftigede have vi været, med hvad der tilhører denne Jord. Vi have neppe havt Tid til at tænke paa os selv end sige paa vore Forfædre.

Det er Tid, at al denne Uvidenhed og Ligegyldighed skulde komme til en Ende, vore Hjerter blive aabnede, vore Medfølelser udstrakte og vore Hjerter udvidede, saa at vi kunde udstrække os — efter hvem? Efter dem som vi ansee for Døde. Gud har nedladt sig saa meget til vore Begreber, at han har talt om vore Forfædre, som om de vare døde, endskjøndt de ere levende Aander og ville vedblive at leve evindeligen. Vore Forfædre ere alle levende, tænkende og handlende Væsener; vi ere blot blevne lærte, at de ere døde.

Skal jeg udtale mine Følelser, som jeg havde igaar, medens vi lagde Hjørnestenene til Templet? Ja, jeg vil gjøre det om jeg kan.

Det var ikke med mine Øine, ikke formedelst et virkeligt Syns Magt, men formedelst min Forstand, ved de naturlige Evner, som tilhøre Mennesket, ved at

henlede mine Tanker paa bekjendte Grundsætninger eller ved Aandens Magt, at det viste sig for mig, at Joseph Smith og hans Samfundsfællers Aander, de Sidste-Dages Helliges, svævede over denne Grundvold, og tilligemed dem alle de Engle og Aander fra den anden Verden, som kunde faae Tilladelse dertil, eller som ikke havde altfor meget at gjøre paa andre Steder.

Hvorfor skulde jeg tænke saaledes? For det Første, hvad Andet have de paa denne Jord at have Interesse for? Hvor ellers paa den vide Jord vilde de vende deres Øine, om de ikke vare henvendte paa dette Sted? Hvor vilde deres Hjerter og Sympathier være, dersom de kastede et Blik eller henvendte deres Tanker paa den mørke Plet i Himmelrummet, som vi beboe, medmindre det skulde være til Folket i disse Dale og iblandt disse Bjerge. Findes der Andre, som have Nøglerne til de Dødes Forløsning? Gives der ellers noget andet Folk, som bereder en Helligdom for de hellige Handlinger, der henhøre til deres Ophøielse? Nei, visselig ikke. Intet andet Folk har aabnet deres Hjerter saavidt, at de kunne fatte disse herlige Ideer. Intet andet Folk har i den Grad udstrakt deres Medfølelser til deres Forfædre.

Nei. Dersom I gaae fra dette Folk for at høre Andres Læresætninger, ville I faae høre disse sørgelige Yttringer: „Som Træet falder, skal det ligge. Som Døden træffer Dig, vil Dommen finde Dig. Der er intet Arbeide, ingen Tanke, ingen Kundskab i Graven. Der er ingen Forandring efter Døden, men din Skjæbne er uforanderlig bestemt for al Evighed. I det Øieblik Aanden forlader Legemet, gaaer Du enten til den høieste Grad af Herlighed i Himmelen eller til Helvedes Qvaler for der enten med Peter at sidde paa Magtens Throne i Jesu Nærværelse i den tredie Himmel, eller paa den anden Side, at vælte Dig i Helvedes Flammer med Mordere og Djævle." Saadanne ere de Læresætninger, som vore sekteriske Brødre have, hvilke bekjende, at de troe paa Christus, men kjende ikke Gudfrygtigheds Hemmelighed og de uendelige Midler, den evige Kjærlighed har i Beholdt — eller til den Barmhjertighed, som vedvarer evindeligen.

Det er til dette Sted Aandeverdenen vil skue hen til med spændt Opmærksomhed, det er til dette Sted de Døde Nationer, om jeg maa kalde dem saaledes, ville sætte alle deres Forhaabninger om, at der paa Jorden vil blive udført Noget til deres Bedste. Det er her Aandeverdenens utallige Millioner ville skue hen til efter de Ordinancer, der henhøre til Forløsningen, forsaavidt de ere blevne oplyste ved Evangeliets Prædiken, siden den forrige Uddelings Nøgler bleve borttagne fra Jorden.

Hvorfor? Dersom de nogensinde have skuet ned paa Jorden, har det været paa de Hjørnestene, vi lagde igaar; dersom de nogensinde have lyttet, vilde det være for at høre Tonerne af Stemmer og Instrumenter og Blandingen af den hellige Musik og Krigsmusiken der udførtes til Ære for Begyndelsen til et Tempel til de Dødes Forløsning. Med hvilken spændt Opmærksomhed de lyttede til Zions Sangere og vare Vidner til deres Venners Følelser! De vare glade ved at betragte de glindsende Bajonetter, der tilhørte dem, som holdte Vagt rundtomkring Tempelgrunden, og de længtes efter den Dag, da der ville blive Tusinder, hvor der nu blot var Een. De ønske at see et stærkt Folk samlet og forenet for at udgjøre en tilstrækkelig Styrke til at bevogte den Plet Jord, hvor Døbefonden maatte blive opsat til Daab for de Døde.

Det var til dette Sted de satte alle

deres Forhaabninger. Hvad brydde de sig om alle Jordens gyldne Paladser, Marmorbrolægning eller forgyldte Haller? Hvad bryde de sig om al den Glands og Pragt samt alle de tomme Titler og den selvindbildte Storhed, der tilhøre denne Verden og gaae bort ligesom Morgenduggen for den opgaaende Sol? Hvad bekymre de sig om alle de Kampe, Slag og Seiere og talrige andre verdslige Interesser, som fra alle Kanter fylde Menneskenes Hjerter med Forfærdelse? Intet af alt dette vilde interessere dem. Deres Opmærksomhed har været vendt paa dette Sted, og herfra have de udstrakt den til Guds Værk iblandt Jordens Nationer.

Tænkte Joseph i Aandeverdenen igaar paa noget Andet end sine Brødres Arbeide paa Jorden? Han maatte nødvendigviis være i Virksomhed og kunde maaskee have saa travlt, at han var nødt til at tænke paa andre Ting. Men dersom jeg skulde dømme efter det Bekjendtskab, jeg havde til ham i hans Liv, og efter den Kundskab jeg har til den Aand, der er i Præstedømmet, vilde jeg antage, at han havde saa Meget at gjøre, at han havde liden eller ingen Tid til at kaste et Blik eller henvende en Tanke paa sine Venner paa Jorden. Han var altid beskjæftiget, medens han var her, og saa ere vi. Aanden af vor hellige Ordination og Salvelse vil ikke lade os nogen Ro. Aanden af hans Kaldelse vil aldrig tillade ham at hvile, saalænge Satan, Synd, Død eller Mørke ere i Besiddelse af en eneste Fodbred paa denne Jord. Saalænge Aandeverdenen indeholder en eneste af hans Venners Aander, eller Graven holder eet af deres Legemer fangen, vil han aldrig hvile eller formindske sit Arbeide.

I kunne ligesaa godt tale om at Saul, Israels Konge, hvilede, medens Israel var undertrykt af Canaaniterne eller Philisterne, efterat Samuel havde salvet ham til Konge. I Begyndelsen var han ligesom et andet Menneske, men da en Leilighed kaldte paa en Konges Virksomhed, kom Salvelsens Aand over ham. Han dræbte en Oxe og deelte den i tolv Parter og sendte een Part til enhver af de tolv Israels Stammer med den Erklæring: „Saa skal der gjøres med hver Mands Oxe, som ikke kommer op for at hjælpe Herrens Hærskarer.“

I Israels Ældster! I ville finde, at der er en Aand paa Eder, som vil anspore Eder til fortsatte Bestræbelser og aldrig vil lade Eder slaae Eder til Ro i Zion, saalænge der er en eneste Gjerning ufuldført i den store Igjenløsningsplan for vor Slægt. Den vil paavirke de Hellige til at bygge, plante, gjøre Forbedringer af ethvert Slags, dyrke Jorden og gjøre Ørkenen frugtbar, kort sagt, til at benytte Elementerne, udsende Missionairer overalt, opbygge Stater, Riger og Templer hjemme, samt udsende det aldrig endende Dags-Lys til ethvert Folk og enhver Nation paa denne Klode.

I ere blevne døbte, I have faaet Haandspaalæggelse; Nogle ere blevne ordinerede og Nogle salvede med en hellig Salvelse. En Aand er bleven given Eder, og I ville finde, at dersom I foretage Eder at hvile, vil det blive Eder det haardeste Arbeide, I nogensinde have udført. Jeg kom hjem hertil fra en fremmed Mission. Jeg fremstillede mig for vor Præsident og spurgte, hvad jeg dernæst skulde gjøre. „Hviil,“ sagde han.

Om jeg var bleven sat til at vandre Verden rundt, til at undergrave et Bjerg, at gaae til Jordens Ender eller gjennemkrydse Arabiens Ørkener, vilde det have været lettere, end om jeg havde slaaet mig til Ro, saalænge Præstedømmet var paa

mig. Jeg har modtaget den hellige Salvelse, og jeg kan aldrig slaae mig til Ro, førend den sidste Fjende er overvunden, Døden tilintetgjort og Sandheden regjerer triumpherende.

Maa Gud velsigne Eder alle. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Om Regnskabsvæsenet.

Da en regelmæssig Orden i Foretningslivet ikke alene er ønskelig men ogsaa nødvendig, tillade vi os at give vore Brødre, de præsiderende Ældste, nogle Raad i saa Henseende. Af de indkomne Rapporter og Regnskaber see vi, at Bogpenge ere blevne forbrugte til andre Udgifter, end hvortil de oprindelig vare bestemte. Dette sætter vort Contoir tilbage, som har at vedligeholde et fornyet Bogoplag, betale Trykning, Indbindning. Contoirhold osv. Vi see os derfor nødte til at paalægge de præsiderende Ældste, hver i deres Virkekredse at paasee, at ingen Skriftpenge forbruges, hvorfor enhver Mand bør gjøres ansvarlig for sin Forvaltning, og hver Maaned aflevere Bogpenge eller andre Oppebørsler til Conferencens Præsident, som maanedlig bør indsende dem til dette Contoir. Det bliver nødvendigt for en Conference-Præsident, at føre en nøiagtig Control over sine Brødre i de forskjellige Grene og Distrikter; hvilket formeentlig bedst skeer derved, at hver Green qvartaliter indsender til Conferencen en Liste over sin virkelige Bogbeholdning, som samlet for hele Conferencen, indsendes til os, og hvad der er solgt maa betales. Bøger maa altsaa ikke udleveres paa Credit, uden fuldkommen Visheb for sammes Betaling. Vi hendrage de Ældstes og de Helliges Opmærksomhed paa denne vigtige Gjenstand; thi Skrifternes Udbredelse og Vedligeholdelse er en af Midlerne til Evangeliets Forkyndelse.

Vi paaminde ogsaa i al Kjærlighed de Hellige, at fremme Herrens Gjerning ved deres timelige Midler, saa at Evangeliet maa blive forkyndt for vore Medmennesker, som endnu ikke have hørt samme.

Det er ogsaa de omreisende Ældstes Pligt at søge at prædike i saadanne Egne, hvor Budskabet ikke er blevet hørt, vel erindrende, at vi ere sendte til at advare vore Medmennesker og berede dem til at undflye de tilkommende store Trængsler og Straffedomme, der skal rense Jorden, og udrydde Synd og Ugudelighed. Det tilkommer Herrens Præstedømme og de Hellige at være aarvaagne og nidkjære for Sjælenes Frelse, lytte til Raad og Veiledning, bevare Guds Aand ved et reent og helligt Levnet, og gjøre alt det Gode de formaae, kommende ihu, at Herren vil belønne enhver trofast Tjener og Tjenerinde for enhver god Gjerning de udøve til hans Riges Fremme paa Jorden.

Vi erkjende med Taknemmelighed de gode Efterretninger vi Tid efter anden faae fra Brødrene S. L. Sprague, Geo. M. Brown, John Sharp jun., Geo. W. Gee, John Svensson, A. W. Winberg og andre af de præsiderende Ældste, om den Fremgang Værket nyder under deres Bestyrelse i de forskjellige Afdelinger af denne Mission. Det har glædet os at læse deres Breve, aandende Trofasthed og Nidkjærhed for Herrens Gjerning; vort Ønske er, at den Almægtige fremdeles maatte velsigne dem og os i Udførelsen af det vigtige Hverv at være Evangeliets Budbærere og Forvaltere af de hellige Ordinancer til Sjælenes Frelse i Guds Rige.

Ældste Joseph H. Felt af de Halvfjerdsindstyve fra Zion, ankom hertil den 20de f. M. fra England, hvor han har arbeidet i halvandet Aar, for at arbeide i denne Mission, og vi ønske ham et hjerteligt Velkommen og anbefale ham til de Hellige.

Beskikkelser.

Ældste Joseph H. Felt er herved beskikket som Districtspræsident over Danmark, under Missionens Præsident.

Ældste John Sharp Junr, er beskikket som Districtspræsident over Sverige, under Missionens Præsident.

Ældste George W. Gee som omreisende Ældste i Sverige under Ældste John Sharps Bestyrelse.

Ældste M. Cederstrom er beskikket til at præsidere over Stockholms Conference under Ældste Sharps Bestyrelse.

Ældste Johannes Larsen er beskikket til at præsidere over Gotheborgs Conference under Ældste Sharps Bestyrelse.

Ældste Sven J. Jonasson er beskikket til at præsidere over Skaanes Conference under Ældste John Sharps Bestyrelse.

Ældste O. H. Berg er beskikket til at præsidere over Ørnes Conference under Ældste Joseph H. Felts Bestyrelse.

Ældste Jens Thomsen er beskikket til at præsidere over Aalborgs Conference under Ældste Felts Bestyrelse.

Ældste F. R. E. Berthelsen er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Conference under Ældste Felt.

C. Widerborg,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Correspondance.

Grantsville, den 28de December 1864.

Præsident Widerborg.

Kjære Broder!

Da jeg sidst talte med Dem, boede jeg i Danmark. Jeg tænker, De erindrer mig fra den Tid, jeg var Gartner i Helsingøer. Dog, jeg skal ikke fortælle Dem meget om det Forbigangne, uagtet jeg altid føler mig glad ved at tænke paa de behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab.

Nu boer jeg her i disse fredelige Dale i et lidet Setlement ved Navn Grantsville i Tooele County og har det godt i enhver Henseende. Da jeg veed af Erfaring, at der i de gamle Lande ere forskjellige Meninger med Hensyn til Folket i disse Dale, vil jeg tage mig den Frihed i Korthed at afgive mit Vidnesbyrd om Tilstanden her, om De maaskee vilde værdige disse Linier en Plads i Skandinaviens Stjerne.

Det er mig en Glæde at bevidne, at jeg ikke i mindste Maade er bleven skuffet i mine Forventninger hverken med Hensyn til Evangeliet eller Folket. „Mormonismen" er just den samme for mig nu, som da jeg var i Danmark, kun med den Forskjel, at jeg forstaaer den bedre, og som en Følge deraf er min Tro og Glæde bleven større. — Man siger i Danmark og de andre gamle Lande, at Folket her ere Slaver, men jeg kan bevidne, at man her nyder Friheden i det fuldeste Maal. Ønsker Nogen at gaae tilbage til Danmark eller til noget andet Sted, er der Ingen der lægger den mindste Hindring i Veien, eller om han foretrækker at svigte sin Pagt og blive utro mod Gud, sig selv og sine Brødre, har han fuld Frihed dertil, og om han vælger at tjene Herren, boe iblandt sine Brødre, dyrke Jorden eller beskjæftige sig med hvilkensomhelst anden Slags Forretning for at forbedre sin Stilling, har han fuldkommen Ret dertil, uden den ringeste Indskrænkning. — Hvad mine timelige Omstændigheder angaae, da ere de ogsaa meget bedre, end de vare, medens jeg var i Danmark.

Kjære Br. Widerborg! Jeg forstaaer, at et stort Arbeide igjen er blevet lagt paa deres Skuldre. Maa Herren nu som forhen styrke Dem til at udføre samme!

Jeg har læst i „Stjernen" om Krigen i Danmark, og jeg formoder, at min Broder har været med. Jeg har ikke hørt det Mindste fra ham, siden jeg kom hertil, og skulde inderlig ønske at vide, om han lever eller ikke. Dersom han er ilive, skulde det glæde mig, om disse Linier kunde naae ham, saa at vi kunde skrive til hinanden.

Deres Broder i Evangeliet

Rasmus Hansen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1840. (Fortsat fra Side 189.)

Vore virksomme Venner vare først af den Mening, at vor lovgivende Forsamling burde bestræbe sig for at andrage hos vore Repræsentanter i Congressen om at benytte ethvert hæderligt Middel til at faae Eders Forlangender opfyldte, men efter at have holdt Raad troede man, at man derved vilde bevirke Partistrid her og følgelig modarbeide Eder i Congressen. Derfor blev det besluttet, at Saamange, som havde Venner i Congressen, skulde skrive til dem strax og bede om deres Bistand til vort Bedste.

Ville I behage at skrive igjen, dersom det falder Eder beleiligt. Enhver Underretning i Henseende til Eders Mission vil blive modtagen med Taknemmelighed, og bekjendtgjort for Folket her.

Med Agtelse

John B. Weber.

Til ærværdige Hr. Joseph Smith og Samfundsfæller.

Jeg bevidner herved, at General John Clark og hans Adjutant ved deres Ankomst til Far Vest i Caldwell County i Missouri kom til mit Beværtningssted, og uden min Tilladelse opsloge deres Telte i mit Gaardsrum, toge Brænde og Hø til sammes Forsyning, bragte tillige deres Heste ind og toge Hø til dem uden min Tilladelse, samt toge mit Huus i Besiddelse og brugte det til Raadhuus, og satte en stærk Vagt omkring det for at hindre Enhver fra at gaae ind eller ud, hvilket heller ikke blev mig selv tilladt; ja, det var mig endog ikke forundt at gaae udenfor Byen for at vande de Reisendes Heste, — og for alt dette har jeg ingen Erstatning faaet. Dette fandt Sted først i November 1838.

Tillige bevidner jeg, at Caleb Baldwin, Lyman Wight, Hyrum Smith, Joseph Smith jun. og Hr. Mc. Rae i Clay County i Missouri forlangte en Retsklage, men fik den ikke.

John M. Burk.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Jeg bevidner, at jeg saae General John Clark og hans Adjutant ved deres Ankomst til Far West i Caldwell County i Missouri — i John M. Burks Gaardsplads, og hørte, at de befalede sine Oppassere, at opslaae deres Telte der og tage, hvad de behøvede af hans Brændsel.

Ligeleds saae jeg Capitain Samuel Bogart med sit Mandskab komme nær til min Bolig, hvilke uden min Tilladelse toge mit Huustømmer og brændte det. Tillige saae jeg ham i Besiddelse af Joseph Smiths juniors Hest.

John Lowry.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Til hvem det maatte angaae: Dette er for at bevidne, at Dagen efter Troppernes Ankomst til Far West, kom to Mand af nævnte Tropper hen til mit Huus, opbrøde min Kuffert og udtoge af den baade Penge og Klæder tilligemed en Deel Papirer, iblandt hvilke der vare Skjøder og Gjeldsbeviser, ligesom de ogsaa borttoge en Deel Kjøkkentøi, — og som en Følge af den grusomme og umenneskelige Behandling, som jeg og Andre har maatte udstaae af disse Tropper, ere vi bragte til den yderste Elendighed. Daniel Avery og jeg ere beskikkede til en Committee for at gaae ud og samle Korn og Meel, og hvad Andet vi kunde erholde,

der kunde yde dem Hjælp eller forskaffe dem Lindring i deres lidende Tilstand.

Jedediah Owen.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Jeg flyttede min Familie fra Staten Michigan til Clay County i Missouri i Aaret 1838, hvor jeg levede paa min egen Eiendom i Fred med Folket i atten Maaneder eller derover, da Folket begyndte at ophidses som en Følge af vort Folks Emigration til dette County. Ophidselsen blev saa stor, at jeg blev nødt til at sælge min Jord for halv Priis, og flyttede til Caldwell County, hvor jeg kjøbte mig en Landeiendom, bosatte min Familie og gjorde god Fremgang — samt var i en god Stilling til at kunne forsørge min Familie, og levede der i Fred med Folket indtil Sommeren 1838, da Pøbelen begyndte at reise sig, hvorfor vi bleve tvungne til at bevæbne os til Selvforsvar; men uagtet vore Bestræbelser myrdede de dog mange af vort Folk. Vi henvendte os til Guvernøren om Hjælp, men hans Svar til os var: „Dersom I ere komne i Strid med Pøbelen, maae I selv kjæmpe den ud, thi jeg kan ikke hjælpe Eder." Pøbelen forøgedes endnu, saa jeg blev nødt til at flytte min Familie til Far West, hvor vi, omringede af en morderisk Pøbel, forbleve, indtil General Clark ankom med sine Tropper ifølge Guvernørens Udryddelsesordre. Vi bleve da alle arresterede og vore Vaaben borttagne. De behandlede os med al den Grusomhed, de vare istand til og satte sig i Besiddelse af Alt, hvad de behagede, opbrændte Tømmer og ødelagde By og Land.

Jeg hørte General Clark sige: „Jeg vil udføre Guvernørens Ordre, men ikke desto mindre vil jeg forandre den derhen, at dette Folk flytter, og I maae strax forlade Staten, thi I behøve ikke at vente, at I endnu en Gang skulle høste her." Hvo der ikke bleve fængslede, fik Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem for at gjøre Forberedelse til at forlade Staten. Da jeg fandt, at jeg og min Familie ikke vare sikkre i Missouri, flygtede jeg til Illinois for at nyde Sikkerhed.

T. Alvord.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Tirsdag den 7de tog Ældste Young med Postvognen til Richmond i Massachusetts.

Montrose i Lee County i Jowa den 7de Januar 1840.

Jeg bevidner herved, at noget hen i October Maaned samledes en bevæbnet Magt i Carroll County i Nærheden af De Witt og drev ved høilys Dag en Mand ved Navn Hamphrey ud af sit Huus, paa hvilket de satte Ild og nedbrændte det til Aske, og sendte derpaa en Expres med den Ordre, at „Mormonerne" allerede den næste Dag skulde forlade Pladsen, ellers vilde de blive dræbte paa Stedet. De affyrede ogsaa deres Geværer mod forskjellige Personer, der reiste paa Veien nærved Byen. „Mormomerne" bleve tilsidst tvungne til at forlade deres Besiddelser, og Alle, bestaaende af halvfjerdsindstyve og maaske hundrede Familier flyttede til Caldwell, endskjøndt mange af dem vare i Trang for Livets Nødvendigheder, syge og Nogle døde paa Veien.

Omtrent to Uger derefter indtog en anden bevæbnet Styrke Far West, tog mit Gevær og tvang mig til at fraskrive mig baade min rørlige og urørlige Eiendom og forpligte mig til at forlade Staten strax.

William Hawk.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Montrose i Lee County i Iowa Territorium den 7de Januar 1840.

Dette bevidner, at medens jeg arbeidede paa min Landeiendom i Slutningen af October 1838, kom et bevæbnet Compagni under General Lucas, som arresterede mig og mine tre Sønner, nedrev mine Gjerder, opkastede Ledene og lode dem være aabne, saa at min Afgrøde blev ødelagt samt erklærede, medens jeg var arresteret, at de havde gjort et godt Stykke Arbeide ved at ødelægge Afgrøden da de drog igjennem Landet. Ligeledes toge de fra mig to Spand Oxer, tre Heste og to Vogne samt tvang mig og mine Sønner til at drive dem, belæssede med min egen Gaards Frembringelser til at forsyne deres Troppestyrke.

Jeg var paa denne Tid i Besiddelse af fire hundrede og firsindstyve Akres Land, hvoraf eet hundrede vare opdyrkede, tilligemed en liden Urtehave, en Planteskole og de nødvendige Bygninger paa Gaarden osv., og som en Følge af min Fængsling forbleve mine Gjerder nede og det meste af min Afgrøde ødelagt. Videre anføres ikke af denne Deponent.

Timothy B. Clark.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Montrose i Lee County i Iowa Territorium, den 7de Januar 1840:

Dette er til at bevidne, at omtrent i Midten af October blev jeg ved Trudsler af en bevæbnet Magt fra Davis County tvunget til at forlade mine Besiddelser, bestaaende af Forkjøbsret til et Stykke Land, hvoraf tredive Acres vare under Dyrkning — og et godt Huus. Jeg begav mig til Di-Ahman og forblev der omtrent indtil den første November, da jeg blev drevet derfra af en bevæbnet Magt under General Wilson. Jeg reiste derpaa til Far West. Medens jeg var i Ondiahman fratog en bevæbnet Magt mig en Ko og Kalv, et Spand Oxer, en Hest og fem Faar samt femten Sviin. Medens jeg var i Far West, toge de to Køer, som tilhørte mig, og jeg saae Soldaterne slagte Indvaanernes Kreature uden Tilladelse og uden at betale, ligesom de opbrændte Bygningstømmer, Gjerder osv.

Urban v. Stewart.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Lee County i Iowa Territorium:

Idag indfandt John Smith sig hos mig D. W. Kilbourn, forrettende Fredsdommer i nævnte County, og efter at have aflagt Ed, afgav følgende Vidnesbyrd: „I October og November Maaneder 1838 boede jeg i Byen Adamondi-Ahman i Davis County i Missouri, og medens jeg var fredeligt beskjæftiget med Livets sædvanlige Pligter, kom en Skare Bevæbnede, der vare bemalede ligesom de nordamerikanske Indianere, ind i mit Huus og begyndte at undersøge det for at finde Ildvaaben, idet de sagde, at de vidste, at „Mormonerne" forstode at skjule deres Geværer, og ved deres Søgen i en Seng, i hvilken der laa en gammel, syg Kone, kastede de hende frem og tilbage paa en meget raa og brutal Maade uden Hensyn til Menneskelighed og Anstændighed. Da de ingen Vaaben fandt, gik de bort uden nogen videre Voldsomhed.

„Kort efter ovennævnte Voldshandling, rede nogle Mænd, omtrent tyve i Antal, ind i mit Gaardsrum og spurgte efter Heste, som de sagde, de havde mistet og sagde under Stadfæstelse af en Ed, at de vilde have Hovederne af tyve „Mormoner", dersom de ikke fik deres Heste igjen. Disse Sidste vare malede ligesom de Første. Dette fandt Sted, medens Indvaanerne i Landsbyen og dens Om-

egn vare beskjæftigede paa en fredelig Maade med Livets sædvanlige Sysler."

Dette Vidne sagde endvidere: „Pøbelen satte sig i Besiddelse af et Oplag af Kjøbmandsvarer, som tilhørte de Sidste-Dages Helliges Kirke og satte Vagt ved dem. Jeg gik derhen for at faae Noget til at uddele til de lidende Fattige, men den Officeer, som havde Varetægt over Oplaget, befalede mig uden Videre at gaae ud og sagde, at det var altfor koldt til at vente paa mig og at jeg kunde komme igjen den næste Morgen, men da jeg den næste Morgen vendte tilbage, fandt jeg Forraadshuset næsten udplyndret for dets Indhold. Derpaa bleve vi som en Kirke under Dødsstraf eller med Trudsler om vort Samfunds fuldkomne Udryddelse, befalede at forlade Countyet og Staten. Da jeg ikke havde noget andet Valg (min Vogn var bleven mig frastjaalen) var jeg nødt til at overlade min Eiendom med Undtagelse af nogle faa Sager, som jeg fik bort paa den bedste Maade, jeg kunde, da jeg havde faaet en Passeerseddel, hvilket er vedhæftet dette Vidnedsbyrd. Jeg forlod derpaa Staten. Passet er saalydende: Jeg tillader John Smith at flytte fra Davis til Caldwell County, hvor han kan forblive Vinteren over eller flytte ud af Staten uforstyrret. — Davis County den 9de November 1838. — For R. Wilson, Brigadegeneral, E. G. Cochnu. — Ifølge dette forlod jeg i en blottet Tilstand Staten i næstfølgende Februar Maaned."

John Smith.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer.

Nyheder.

Sverrig. Sverrigs første Monitor er ifølge de svenske Blade løben af Stabelen den 17de Februar. Den skal føre Navnet „John Ericsson".

Italien. Efterat Opmærksomheden i den sidste Tid mere har været henvendt paa Vesuv end paa Ætna, berettes nu fra Sicilien, at Landsbyen Castanea, der tæller 2700 Indvaanere, skal være nedsunken i et Svælg. Alle nærmere Angivelser mangle.

Tyrkiet. En forfærdelig Ildsvaade, der har kostet mange Menneskers Liv, har Natten til den 20de Februar raset i Konstantinopel. Ilden udbrød i det romersk-katholske Kloster St. Benoit og spredte sig derfra med rivende Hurtighed til de dertil stødende tætte Klynger af Huse. Klosterets qvindelige Beboere frelstes halvnøgne ud af den brændende Bygning, i Nærheden af hvilken, beskyttet ved en høi Muur mod Luerne og Heden, fire Sprøiter med deres Mandskab og en Mængde Tilskuere havde leiret sig. Men pludselig styrtede Muren sammen og begravede bogstavelig Sprøiter, Mandskab og Tilskuere under Ruinerne, og omtrent samtidig nedstyrtede en anden Muur og knuste et tilstødende Træhuus, hvis Beboere endnu befandt sig derinde for at redde deres Eiendele. Man antog, at over hundrede Mennesker mistede Livet ved denne Katastrophe. Foruden Klosteret nedbrændte 42 Huse og 4 Udsalgssteder, og skjøndt det var blikstille Veir, lykkedes det dog kun ved Nedbrydning af endeel Huse at standse Ildens videre Fremskridt.

Paa Øen Rhodos har man Natten mellem 10de og 11te Februar, samtidig

med Ætnas første Udbrud, sporet Jordskjælv, der yttrede sig i tre heftige Stød. Skade er ikke afstedkommet, men Befolkningen lever i stadig Engstelse, da mange af Byen Rhodos' Huse skulle være meget brøstfældige.

Amerika. Charleston er bleven besat af Unionisterne, efterat Staden var rømmet af General Lees Tropper. Rømningen af Charleston var ifølge den samme Korrespondance bleven bestemt af General Lee flere Uger tilbage, strax efterat han havde overtaget Overkommandoen over alle Armeerne. Der har været givet tre Ugers Tid til at udføre Rømningen, og Besætningen og den største Deel af Indbyggerne havde forladt Staden flere Dage, forinden Unionisterne havde Anelse derom. Forinden Byen blev forladt, opbrændtes der 6000 Baller Bomuld, en Mængde Ammunition, Skibsværfter, Arsenaler, to Pantserskibe og omtrent to Trediedele af selve Byen; den ene Trediedeel, der vender imod Søen, var saa gjennemskudt af Kugler fra de tidligere Beskydninger, at den var aldeles ubeboelig. Af Indvaanerne fandt Unionstropperne kun nogle af de fattigste, der ikke kunde komme bort, samt nogle Negre.

Blandinger.

I Anledning af den strenge Vinter i Aaret 1838 holdtes en Forelæsning, hvori der forekom flere interessante Meddelelser angaaende Veirforholdene i ældre Tider. Forelæsningen holdtes den 2den April 1838. Da var Øresund fuldkommen tilfrosset, og fra den 11te Januar til den 26de Marts fandt der Forbindelse Sted mellem Sjælland og Skaane. Store Belt var ligeledes af og til tilfrosset. I Aaret 1740 var Øresund saa stærkt tilfrosset, at man kjørte over det med store Fragtlæs. Hjorte gik over Isen fra Sjælland til Skaane, og Ulve omvendt fra Skaane til Sjælland. Fra Bornholm gik man over til Skaane, og efter en Meddelelse fra Rügen var en bornholmsk Fisker, som var gaaet vild paa Isen, efter tre Dages Vandring kommen til Helsingøer. — 1709 var Sundet ved Kjøbenhavn tilfrosset; Isen var 27 Tommer tyk; endnu den 9de April kunde man gaae over Isen fra Sjælland til Skaane, og endnu ind i Mai kjørte man i Slæde paa Østersøen, dog rimeligviis blot inde ved Kysterne. Fra Kjøbenhavn gik man over Østersøen til Bornholm. Ogsaa i det sydlige Europa var Vinteren streng. Det adriatiske Hav var tilfrosset fra Venedig til Triest, hvilket ikke var indtruffet siden 859. Oliven- og Orangetræerne ødelagdes i flere Egne. Frederik den Fjerde besøgte i det Aar Italien, hvorfor man sagde, at Iiskongen havdeført den strenge Vinter med sig. I Aaret 1670 kunde man kjøre fra Lübeck til Kjøbenhavn — formodentlig langs Smaaøerne. — I 1658 gik Carl Gustav den Tiende med den svenske Hær over fra Jylland til Fyen og Lolland over Langelandsbeltet. — 1635 kunde man endnu den 21de Marts med Sikkerhed gaae over Isen fra Bornholm til Skaane. — I Aaret 1546 begyndte det allerede at fryse for Jul; den 17de Marts var Kulden saa streng, at Vandet mellem Rostock og Danmark samt mellem Sjælland og Fyen var tilfrosset, saa at man kunde kjøre derover. I en anden Meddelelse hedder det, at man kunde kjøre over Øresund og Beltet samt mellem Gjedserodde paa Falster og

Rostock. — I 1460 kunde man kjøre over Isen fra Danzig til Hela, og fra Kirketaarnet paa Hela kunde man ikke see Andet end Iis, saa langt Øiet rakte over Havet. Den 26de Marts kunde man kjøre med Vogne fra Danmark over Isen til Lübeck, Wismar, Rostock og Stralsund. Ligeledes reiste man fra Reval i Lifland over Isen til Danmark og Sverrig. — 1423 var Kulden saa streng, at man kunde ride fra Danzig til Lübeck over Havet langs Kysterne. Ligeledes hedder det, at Havet var tilfrosset mellem Danmark og Mecklenborg. — 1408 var Havet tilfrosset mellem Gotland og Øland samt mellem Rostock og Gjedserodde. — 1399 kunde man gaae til Fods fra Lübeck til Sunde — formodentlig Straldsund — og derfra til Danmark. — I Begyndelsen af 1399 var Kulden saa streng, at man fra den vendiske Kyst kunde gaae tilfods til Danmark og Sverrig. — I 1323 kunde man i 6 Uger ride og gaae fra den lydske Kyst til Danmark. Flere Steder ude paa Havet havde man indrettet Værtshuse paa Isen. — I 1306 hedder det, at alt Vand mellem de danske Øer var forvandlet til faste Iisbroer i 14 Uger, og at man kunde gaae paa Isen fra Rostock til Danmark, samt at Østersøen var tilfrosset mellem Øland, Gotland og Estland.

Jesuiternes Antal beløb sig ved Slutningen af forrige Aar til 7,728, hvoraf 1,532 ere beskjæftigede i fremmede Missioner. De ere fordeelte i Italien, Spanien, Frankrig, Tydskland, Holland, Belgien, England, Irland, Mexiko og Nordamerika.

I Stockholm er der i forrige Aar fødte 3,974 og døde 3,373, saa at de Første overstige de Sidste med 601. 2,009 ere fødte i, og 1,016 udenfor Ægteskab.

Rettelse: Nr. 12. I Redactionsbemærkningerne 6te Linie fra neden staaer: om dette det Sidste-Dages store Værk, læs: om Falskheden af dette det Sidste-Dages store Værk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.